

Soylu Bir Resimsin Yüreğimde

– S. Yetgin · 15 Kasım 2014

Aylardır bir bulutun arkasındaydım, cemreleri içti şiirlerim
Sevdalı tenimin ovalarına bahar geldi, aşkı gösterir renklerim
Yorulduğum yolunu gözlemekten, bedenine mevsimler biçtim
Sensizliğe akıyor sularım, gel yurduma kurumadan denizlerim
Her acı kendi kovuğunda büyür. Bundandır suskunluğumun içimdeki öfkeli çığlık oluşu ve bundandır ağlamam, uzaktan dinlerken aşk mırıltılarını. Bundandır gülüm gözlerimde büyüyen sözcüklerin yanaklarımdan süzülüşü. Anlayamadığımı sandığın, onuncu boğumdur dilimde. Aynanın sırrına yazdığım şiirlerime dokundukça elinin dolaştığı silüet kimin, söyle yapayalnızlığım kimin umurunda?
Her yıldız sevdalı bir yansımanın tutkunudur, en uzaktakine göz kırpar bu yüzden asırlardır. Öyle bir tablodur ki aşk, yalçın kayalıklara iner sessizce geceleri. Künyemizdeki sağdıç şefkatlerle, göğsümüzdeki engin şelalelerle sızarsın hayatın derinlerine ve her gün yaşama bu yüzden çentikler atarız, damarlarımızdaki efsunlu bekleyişlerin mor odalarında kalarak. Bu yüzden dereler denizlere olan sevdasıyla akarlar yüzyıllardır, bu yüzden yaşam somunlarının bütününde, mutluluk acıdan koparılan harika bir parçadır.

Bütün soylu hesaplaşmaların cılız ışıkları altında sürgüsünden ayrılınca tetik bir gölge sokulur dünlerimizin kapısından. Uzun bir yalnızlıktır yeşil düşlerimizin döküntülerini didikleme, yağmurdan önce susan bir kentin soluğunu dinlemek. Şarap renkli bir akşamın alaca boşluğunda yalnızlığın en bilinmeyen sayfalarına düşer usumuz. Kendi dağlarımızı arar, kendi sularımızda kulaç atar, bildik bir dinlencede ruhumuzun pastil sözcükleriyle mutlanırsın.

Ölümdür bütün ayrılıkların merceğindeki sonsuz varış. Cebimizdeki umuttur, yolcusuz yollarda semaya yakarırsın. Her düşünüşün kavuşma mevsimlerinde mataramızdaki sudur, yüzümüzü aydınlıklarda yıkadığımız mutlu gülüş. Damıtılmış mutlulukların vakitsiz zemherilerinde hüzne sarılıp uyuduğumuz an'ların öyküleri çalar kapımızı. Dumanlar yürür kirpiğimizin üzerine, yasaklı türküler gibi mevsimleri geçer, canhıraş çığlıkların kirmeniyle bıkmadan aşkı öreriz.

Mutlu bir kahkahanın esintisidir, yüreğimizde özlemliler bırakan zaman. Cam kırığı gönlümüzün slâyetlerine bir eski resim düşer yıllar sonra, acımasız düşünüşlerin iç çekişleriyle uzaklara, çok uzaklara bakarız. Sancılı bir tetiktir o an el, sol yanımızdaki ağrıyla özlemin tetiğine basarız. Her gidişimizin izlerini sürerek, her kırıklığımızın sözlerini şiirlere işleyerek bitimsiz bir bekleyişin konçertosunu dinleriz ruhumuzdaki sarı odalarda. Göğsümüzdeki elim ağrıya neden arar, dünlerin hesaplaşmalarıyla ömür savarız.

Bahara hasret dağlar ve yeşilin yetimliğinde büyüyen toprak her sabah bir başka gülümser yine de bize. Andır kırlangıcın serseri çığlığında saklanan, masumluğun doruklarında büyüyen aşka ağıtlar yakar özlemler, kırlardaki gelincikler yağmur bulutlarının istilasındayken. Ve aşkın bedelini öderken gelincik, toprağına düşen bir damla gözyaşı onun ölüme tebessüm edişinin resmidir. Aşkı iliklerine kadar hissederken, ölüm ona dokunulmaz bir zırh olur. Nisan düşleriyle sarmalanan bir yüreğin çatlarına

hüzün düşünce gökyüzündeki yangın mevsimleri düşer gönül toprağımıza. Sevda, kırmızı çiçeklerin renklerle yarıştığı bir yansımadır, bunun için kucağımızdaki çiçeklerle aşkı karşılarız.

Yüreğimizdeki adressiz mektupların ve pusulası kayıp gemilerin güvertesinde hüzündür gözlerimizin uzandığı en uç nokta ve biz umut koyarız ismini. Yüreğimizden dökülen bütün sözler pasif bir unutuluşa uğurlanır, sebepsiz ve nedensiz bir yangınla sorgusunu bölüşür. Giydirilmemiş hiçbir hüznün fiyakalı düşlerin yolculuğuna çıkamaz. Çıplak kanatlarımıza bulut değer umarsız yolculuklarımızda ve göğsümüzde bir acı belirir, isim ararız boyut ötesi yolculuklarımıza, gönlümüz en çok vakit gece yarısını geçince delirir.

Hızla tükenen mevsimlerin değişken odalarında bağdaş kurup oturdukça, nazla büyüyen güllerin kar altındaki inleyişlerine kulak kabartırız ve bir avuç gözyaşı dökeriz beyaz düşlerimize. Yapışkandır oysa mevsimler, kendi kimliğimizin sularına bu yüzden damla düşer ve içimizin öykülerini en çok biz üşüdüğünce yüreğimize serper. Yüreğimizdeki mutlulukların iç ses kapılarını açarız gecenin bir yerinde, bir nefes, bir ses, belki de bir kıpırtı bekleriz o hazin sessizlikte. Dudağımızda bir yakarı olur mutluluk, gönlümüzde sevgileri sallar sorumluluk ve içimizdeki o yaşanması şükürlerle sarmak ister bizi aşk denen mutluluk. Sevdanın gözbebeklerine yağmur damlayınca alaca bir şafakta adımlarız özlemin patikalarını. Ruhumuzdaki sevinçlere dokunur anılarımızdaki mutluluklar, bir başka dünyanın insanı oluruz. Hayal ülkelerine doludizgin düşlerimizi taşıırken bir yaşamak türküsünü dolarız dilimize. Kendi ülkelerimizle, kendi düşüncülerimizle yıldızlar ülkesine ulaştığımızda mevsimlerin rengi değişir ve mutlulukların esasını asarız gönül kapımıza.

Hikâyesi: Bir tabloya özlemi eklemek istedikçe, anıların alnında dolaşır ellerimiz. Yıldızlı gecelerde hüznün tabletlerini okşarken ellerimiz kapıyı rüzgâr iter, göçlere hazırlarız gönlümüzü ve 'hazır mısın yüreğim' deriz. Lokmalarla düğümlenen boğazımıza yağmur damlaları damlar, saçaklardan duru bir yaşanmışlığın sıırıslık suları akar...

Selahattin Yetgin